DZIENNIK URZĘDOWY

c. i k. Komendy obwodowej w Biłgoraju.

№ XII.

wydany i rozesłany 1 listopada 1916.

Prenumerata kwartalna 3 kor.

179.

Rozporządzenie Naczelnego Wodza Armii z 4-go października 1916, Dz. rozp. Nr. 70

dotyczące zaopatrywania ludności w niezbędne artykuły.

Mocą uprawnień Najwyższej władzy cywilnej i wojskowej, przeniesionych na Mnie rozkazem Najwyższego Dowództwa zarządzam dla obszarów Polski, podlegających administracyi wojskowej austryacko-węgierskiej (obszar okupowany), co następuje:

§ 1. Niezbędne artykuły.

Nezbędnymi artykułami w zrozumieniu tego rozporządzenia są wszelkie rzeczy, służące ludziom do zaspokojenia koniecznych potrzeb życiowych lub zwierzętom domowym jako pożywienie, jak również przedmioty, służące do wytwarzania takich rzeczy.

§ 2. Obowiązek zgłaszania.

Jeneral-Gubernatorstwo może rozporządzić, aby każdy, kto ma w zapasie pewne niezbędne artykuły, zgłosił ten zapas podając ilość rodzaj i miejsce przechowania. Jeżeli niezbędne artykuły należą do innej osoby, należy w zgłoszeniu podać osobę uprawnioną do rozporządzania nimi.

Obowiązek zgłaszania może być także ograniczony na pewne kategorye osób—jak wytwórcy, handlarze, domy składowe i przedsiębiorstwa komunikacyjne.

Rozporządzenie Jeneral-Gubernatorstwa oznaczy, w jakich terminach i w jakich urzędach należy zgłoszenia dokonać. Do oznaczenia tego może być także upoważniona Komenda obwodowa.

§ 3. Obowiązek udzielania wyjaśnień.

Każdy musi na żądanie Komendy obwodowej — chociaż nie istnieje obowiązek zgłaszania — udzielić organom c. i k. Zarządu wojskowego wyjaśnień w myśl § 2, co do zapasów niezbędnych artykułów, znajdujących się w jego przechowaniu.

§ 4. Urzędowe dochodzenia.

Komenda obwodowa może każdego czasu kazać stwierdzić przez oględziny lub przeszukanie domowe, czy uczyniono zadość obowiązkowi zgłoszenia (§ 2) lub obowiązkowi udzielania wyjaśnień (§ 3).

Jeżeli zaniedbano zgłoszenia lub nie udzielono wyjaśnienia, lub też uczyniono to niezgodnie z prawdą, ponosi koszta dochodzenia strona, która była obowiązana do zgłoszenia lub udzielenia wyjaśnień, a to niezależnie od dochodzenia karnego.

§ 5. Wywłaszczenie.

Dla zapewnienia zaopatrzenia ludności w niezbędne artykuły może Jeneral-Gubernatorstwo zarządzić wywłaszczenie zapasów takich artykułów i zajęcia ich aż do ukończenia postępowania wywłaszczeniowego. Zajęcie może zarządzić także Komenda obwodowa.

Z pod wywłaszczenia są wyjęte płody rolne, wyjęte z pod zajęcia według § 5 rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z 11. czerwca 1916, Nr. 61 Dz. rozp., oraz inne niezbędne artykuły, których uprawniony do rozporządzania nimi potrzebuje dla własnego utrzymania i utrzymania swoich domowników lub dla dalszego prowadzenia swego przedsiębiorstwa rolnego lub przemysłowego.

§ 6. Wynagrodzenie.

Jeżeli co do wynagrodzenia za wywłaszczone zapasy nie doszło do skutku porozumienie z wywłaszczonym, oznaczy wysokość wynagrodzenia Komenda obwodowa po wysłuchaniu dwóch rzeczoznawców i jednego zastępcy gminy, w której zapasy są złożone, gdy jednak chodzi o przedmioty, podlegające szybko zepsuciu, po wysłuchaniu jednego rzeczoznawcy. Komenda obwodowa może przy oznaczeniu wynagrodzenia przywołać także innych interesantów lub zastępców interesowanych urzędów.

Wywłaszczony musi po oznajmieniu mu wysokości wynagrodzenia oddać na żądanie Komendy obwodowej zapasy organom, przez nią wskazanym, za wypłatą wynagrodzenia lub za złożeniem go do depozytu sądowego.

Jeżeli wynagrodzenie wynosi tysiąc koron lub więcej, lub jeżeli zostało oznaczone poniżej kwoty szacunkowej, proponowanej przez rzeczoznawców, może wywłaszczony zażądać w ciągu czternastu dni po oznajmieniu mu wysokości wynagrodzenia decyzyi sądowej co do swego roszczenia o wynagrodzenie.

Sąd rozstrzyga w postępowaniu incydentalnem.

§ 7. Opublikowanie.

Niezależnie od ogłoszenia z mocą obowiązującą rozporządzeń, zarządzeń i nakazów Jeneral-Gubernatora (§ 4 rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z 25. sierpnia 1915, Nr. 34 Dz. rozp.), będą przepisy, wydane na mocy tego rozporządzenia, podane do publicznej wiadomości w dziennikach urzędowych tych obwodów, w których mają obowiązywać, oraz przez ogłoszenie w dziennikach, przybycie w miejscu publicznem i w inny sposób zwyczajem miejscowym przyjęty.

§ 8. Postanowienia karne.

1. Kto zaniedba zgłoszenia lub nie udzieli wyjaśnienia, przepisanego według § 2 lub § 3, lub podaje przytem nieprawdziwe daty, lub kto przytem współdziała,

2. kto zapasy niezbędnych artykułów lub części takich zapasów, których zajęcie lub wywłaszczenie zarządzono w myśl § 5, zataja, usuwa bezprawnie z miejsca, gdzie są złożone, lub wzbrania się oddać takie wywłaszczone zapasy, będąc do tego obowiązanym,

będzie karany przez Komendę obwodową—o ile czyn nie podpada pod surowszy przepis karny—grzywną do dziesięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Obok kary można orzec utratę zapasów, które są przedmiotem orzeczenia karnego.

Utratę zatajonych zapasów (§ 4) orzeka się także, jeżeli nie można wdrożyć dochodzenia karnego.

§ 9. Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Arcyksiążę Fryderyk, marszałek polny, w. r.

180.

Rozporządzenie Naczelnego Wodza armii z 4-go października 1916, Dz. rozp. Nr. 71

dotyczące obrotu handlowego w obrębie obszaru okupowanego i wywozu z obszaru okupowanego.

Mocą uprawnień Najwyższej władzy cywilnej i wojskowej, przeniesionych na Mnie rozkazem Najwyższego Dowództwa zarządzam dla obszarów Polski, podlegających administracyi wojskowej austryacko-węgierskiej (obszar okupowany), co następuje:

Artykuł I.

Po § 3 rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z 15. grudnia 1915, Nr. 47 Dz. rozp., należy wstawić następujące postanowienia:

§ 3 a. Obowiązek zgłaszania.

Każdy wywóz z obszaru okupowanego towarów, których wywoz nie jest zakazany według § § 1 i 2, musi być zgłoszony w Komendzie obwodowej, z której okręgu urzędowego wywóz następuje.

Zgłoszenie będzie potwierdzone z podaniem miejsca pochodzenia, rodzaju towarów i miejsca wywozu.

§ 3 b. Ograniczenia obrotu w obrębie obszaru okupowanego.

Jenerał-Gubernator może w drodze rozporządzenia uzależnić obrót między poszczególnymi obwodami co do niektórych artykułów, wymienionych w § 1, od pozwolenia Komendy obwodowej lub poddać go innym ograniczeniom.

Artykuł II.

§ 7, ustęp 2, rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z 15. grudnia 1915, Nr. 47 Dz. rozp., winien brzmieć:

Przy przekroczeniach, oznaczonych w pierwszym ustępie, oraz przy przekroczeniach ograniczeń obrotu, zarządzonych na mocy § 3 b, można obok kary orzec utratę towarów, będących własnością skazanego, które są przedmiotem orzeczenia karnego. Jeżeli towary zostały już sprzedane, można uznać cenę kupna za przepadłą.

Artykuł III.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Arcyksiążę Fryderyk, marszałek polny, w. r.

181.

Rozporządzenie c. i k. Jenerał-Gubernatora wojskowego z dnia 26-go września 1916 r. Dz. urz. Nr. 75.

Wykonanie monopolu spirytusu i wódki (przepis wykonawczy).

Na podstawie § § 2, 5 i 20 rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z dnia 22. kwietnia 1916 r., Nr. 55 Dz. rozp., zarządza się co następuje:

§ 1. Wyjątki z pod monopolu.

Z pod monopolu przywozu i sprzedaży (§ 1 rozporządzenia Naczelnego Wodza armii) wyjętą jest wódka, sprowadzona z Monarchii austro-węgierskiej, a wyrobiona z owoców lub z domieszką substancyj roślinnych (likier, rosolis, rum, koniak i t. d.), jak również wódka, wyrobiona z owoców na terenie okupacyjnym.

Wódka wprowadzona, wyjęta z pod monopolu, podlega opłacie, którą pobrać należy równocześnie z opłatą cłową i która wynosi przy tęgości do 50 stopni alkoholu 50 %, a przy wyższej tęgości 75 % stopy cłowej,

Opłatą tą objęte są rządowe opłaty komisyjne.

§ 2. Ograniczenie sprzedaży.

Osoby upoważnione w myśl § 4 rozporządzenia Naczelnego Wodza armii do sprzedaży spirytysu lub wódki, mogą sprzedawać tylko taki spirytus lub wódkę, które są wyjęte w myśl § 1 z pod monopolu, albo zostały nabyte od c. i k. Zarządu wojskowego, albo wyrobione ze spirytusu lub wódki, nabytych od c. i k. Zarządu wojskowego.

§ 3. Ceny nabycia i oddania spirytusu i wódki, ustanowione przez c. i. k. Zarząd Wojskowy — ceny sprzedaży.

Producent oddaje c. i k. Zarządowi wojskowemu spirytus lub wódkę w stanie surowym po 7 kop., w stanie oczyszczonym po 8.2 kop. za jeden stopien wiadrowy alkoholu w miejscach dostawy, wskazanych przez c. i k. Zarząd wojskowy. Ilość i tęgość oddanego płynu oznacza się urzędownie w miejscach odbioru, wskazanych przez c. i k. Zarząd wojskowy każdemu producentowi.

Wynagrodzenie za rafinowanie ustala się na 1 kop. za stopień wiadrowy alkoholu, zawartego w oddanym i oczyszczonym spirytusie.

Ceny wymienione powyżej i wynagrodzenie za rafinowanie (ustęp 1 i 2) odnoszą się tylko do spirytusu, wyprodukowanego z ziemniaków lub zboża. Spirytusu, wyrobionego z innych płodów (z melasy, buraków), jak również spirytusu, otrzymanego przy fabrykacyi drożdży prasowanych, nie wolno przerabiać na spożycie, lecz jedynie na cele techniczne lub na wywóz za granicę; ceny i wynagrodzenie za rafinowanie tych rodzajów spirytusu ustanowi się w każdym poszczególnym wypadku w razie nabycia ich przez c. i k. Zarząd wojskowy.

C. i k. Zarząd wojskowy odstępuje handlarzom koncesyonowanym spirytus lub wódkę po cenie, którą ustali c. i k. Wojskowe Jeneralne Gubernatorstwo w ten sposób, aby prowizya handlarza nie wynosiła więcej, jak 5 % ceny sprzedaży.

Cena sprzedaży ma być uiszczoną w monecie złotej, która policzoną będzie według ogłoszonej wówczas jej wartości przyjęcia. Urząd odbiorczy upoważnia się do przyj-

mowania ceny sprzedaży w wypadkach godnych uwzględnienia w innej ustawowej monecie.

Cena sprzedaży wynosi 47 kop. za stopień wiadrowy alkoholu.

Powyższa cena sprzedaży nie ma zastosowania do wódki, wyjętej według § 1 z pod monopolu, jak również do wódki, wyrobionej z nabytego od c. i k. Zarządu wojskowego spirytusu z domieszką substancyj roślinnych (likier, rosolis, rum, koniak i t. d.).

§ 4. Warunki odbioru, oddania i sprzedaży.

Odbiór spirytusu lub wódki od producentów uskuteczniają jedynie organa, upoważnione do tego odnośnymi dekretami c. i k. Zarządu wojskowego.

Spirytus lub wódka oddaje się handlowi jedynie w stanie oczyszczonym, o tęgości 50 lub 95 stopni alkoholu, w ilościach co najmnej jednego wiadra (12.299 litrów), w opieczętowanych i w etykiety zaopatrzonych flaszkach o pojemności 1/40, 1/20 lub 1/4 wiadra, albo w opieczętowanych beczkach lub w innych naczyniach.

Oddanie do handlu uwidacznia się we flaszkach, beczkach lub innych naczyniach, za pomocą etykiet i pieczęci według wzorów, podanych w załączniku A.

Przy sprzedaży w naczyniach zamkniętych muszą być ceny, po których sprzedaje się spirytus lub wódkę, uwidocznione wyraźnie na odnośnem naczyniu. Przy wyszynku musi się obwieścić w lokalu szynkowym ceny za każdą ósmą część litra, względnie za naczynie o mniejszej pojemności, w którem szynkuje się wódkę.

§ 5. Transport.

Każdemu transportowi spirytusu lub wódki powinno towarzyszyć urzędowe poświadczenie, że odbywa się on albo w wykonaniu prawa monopolowego c. i k. Zarządu wojskowego, albo za jego zezwoleniem.

Wyjęte z pod przepisu tego są transporty:

1. likieru, rosolisu, rumu, koniaku i t. d. lub wódki, pędzonej z owoców, (§ 1 i § 3., ustęp końcowy);

2. spirytusu lub wódki, oddanych już do handlu przez c. i k. Zarząd wojskowy (§ 4, ustęp 2).

§ 6. Obowiązki gorzelń, rafineryi i handlarzy.

Przedsiębiorcy, zajęci wyrobem lub sprzedażą spirytusu lub wódki, mają trzymać się postępowania i przestrzegać wskazań, które wyda każdorazowo c. i k. Zarząd wojskowy, co do rodzaju wyrobu i obrotu, w sprawie napełniania i rozlewania w naczynia, w sprawie oddania i przyjęcia spirytusu i wódki, wreszcie co do obowiązku wykazywania się.

C. i k. zarząd wojskowy może powołać do współdziałania przy wykonaniu monopolu spirytusu i wódki związki albo zakłady, tudzież ustanowić dla nich obowiązki i pełnomocnictwa.

§ 7. Zakres koncesyi sprzedaży.

Koncesya na handel spirytusem lub wódką, podlegających monopolowi, upoważnia do nabywania takich płynów w tych flaszkach, w których one wydawane bywają przez c. i k. Zarząd wojskowy (§ 4, ustęp 2).

Koncesya na wyszynk upoważnia do nabywania płynów we wszystkich naczyniach, w których one wydawane bywają przez c. i k. Zarząd wojskowy, oraz do sprzedaży także w naczyniach niezamkniętych (§ 8 rozporządzenia Naczelnego Wodza armii).

Odnośnie do wódki, niepodlegającej monopolowi, upoważnia koncesya do handlu, do nabywania i do sprzedaży wódki we wszystkich naczyniach zamkniętych, używanych w handlu, a koncesya na wyszynk do nabywania w takichże naczyniach i do sprzedaży także w naczyniach niezamkniętych.

§ 8. Kontyngent dostawy.

Przedsiębiorcy, zajęci wyrobem spirytusu lub wódki, zgłosić mają najpóźniej do dnia 31. lipca każdego roku przez Komendy obwodowe te ilości, które zamierzają z góry wyrobić, względnie przerobić w najbliższym rocznym okresie ruchu (w kampanii), to jest: w czasie od 1. września jednego do 31. sierpnia następnego roku. C. i k. Jeneralne Gubernatorstwo zawiadomi następnie pojedyncze gorzelnie, jakie ilości spirytusu i do których rafineryi dostawić mają. Kontyngent dostawy otrzymają wyłącznie gorzelnie rolnicze według swej zdolności produkcyjnej i w stosunku do wielkości uprawionej roli, należącej do gospodarstwa gorzelni, pod warunkiem, że wywaru otrzymanego przy wyrobie wódki używać będą jako karmy dla bydła.

Gorzelnie i rafinerye, które nie były w ruchu w ubiegłej kampanii, otrzymają tylko wówczas kontyngent dostawy, gdy c. i. k. Wojskowe Jeneralne Gubernatorstwo zezwoli na podjęcie ruchu; zezwolenia takiego udzielać się będzie jedynie w miarę rzeczywistej potrzeby.

Przedsiębiorstwa, które dostarczą c. i. k. Zarządowi wojskowemu w ciągu kampanii mniej jak 80 % ilości, dostawić się mających, mogą być przez c. i k. Wojskowe Jeneralne Gubernatorstwo zamknięte, o ile nie udowodnią niemożliwości dostarczenia ilości, odpowiadającej zgłoszeniu.

Paragraf ten nie dotyczy wódki, wyrobionej z domieszką substancyj róślinnych (likier, rosolis, rum, koniak i t. d.), jak również wódki, pędzonej z owoców.

§ 9. Spirytus denaturowany.

Przywóz i sprzedaż spirytusu denaturowanego nie podlega niniejszemu rozporządzeniu i będzie przez c. i. k. Wojskowe Jeneralne Gubernatorstwo osobnymi przepisami unormowane. Także sposób denaturowania i sprowadzania środka denaturacyjnego będą ustalone.

§ 10. Zaniki.

Gorzelniom rolniczym przyznaje się opust zanikowy w ilości 2 % całorocznej produkcyi. Ten opust zanikowy obejmuje wszystkie straty gorzelni powstałe przy wyrobie, w magazynie i z powodu transportu.

Dalsze bonifikowanie gorzelń niema miejsca.

§ 11. Postanowienia przejściowe.

Zapasy spirytusu, znajdujące się w dniu 1. października 1916 r. w gorzelniach i rafineryach, będą odebrane bzrez c. i. k. Zarząd wojskowy po cenie i pod warunkami, które wymienia § 3 niniejszego rozporządzenia.

Opłata monopolowa, uiszczona poprzednio za te ilości, będzie brzy odbiorze zwróconą, przyczem przyznaje się dla spirytusu rektyfikowanego dodatek w wysokości 2 % na pokrycie strat rafinacyjnych i składowych, zatem po 30.6 kop. za stopień wiadrowy odebranego rektyfikowanego spirytusu.

Zapasy spirytusu i wódki od jednego wiadra w górę, które znajdują się w dniu 1. października 1916 r. w magazynach (hurtowniach) i u handlarzy, podlegają opłacie dodatkowej w wysokości 4 kop. za stopień wiadrowy alkoholu.

§ 12. Wejście w życie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. października 1916 r.

C. i. k. Jenerał-Gubernator wojskowy:

Karol Kuk, w. r., zbrojmistrz polny.

182.

Rozporządzenie c. i k. Jenerał-Gubernatora wojskowego z dnia 26-go września 1916 r. Dz. urz. Nr. 76.

Nr. 107.551/F. A.

Powołanie Związku przedsiębiorców gorzelń z siedzibą w Lublinie do współdziałania przy wykonaniu monopolu spirytusu i wódki.

W odniesieniu do § 6 rozporządzenia c. i k. Jenerał-Gobernatora wojskowego z dnia 26. września 1916 r., Dziennik rozporządzeń Nr. 75, dotyczącego wykonania monopolu spirytusu i wódki (przepis wykonawczy) zarządza się, co nastęguje:

Artykuł I.

Związek przedsiębiorców gorzelń z siedzibą w Lublinie ma na terenie c. i k. Jenerał-Gubernatorstwa wojskowego w Lublinie odbierać stopniowo z gorzelń spirytus w ilościach, które zostały jako kontyngent przyznane i podane do wiadomości pojedynczym gorzelniom przez c. i k. Jenerał-Gubernatorstwo wojskowe w myśl § 8 wymienionego wyżej przepisu wykonawczego.

Związek ma odbierać spirytus w tych rafineryach, którym c. i k. Jenerał-Gubernatorstwo wojskowe dotyczące gorzelnie przydzieliło, na podstawie umów, zawartych poprzednio dla rektyfikowania spirytusu między Związkiem a rafineryami.

Związek ma przedłożyć te umowy c. i k. Jenerał-Gubernatorstwu wojskowemu najpóźniej do czasu, w którym nastąpi ogłoszenie kontyngentu, udzielonego gorzelniom. Także o umowach, zawartych dodatkowo z rafineryami, tudzież o zmianach w przedłożonych poprzednio umowach, ma być c. i k. Jenerał-Gubernatorstwo wojskowe zawiadomione.

W razie zapotrzebowania spirytusu dla celów wojskowych mają gorzelnie, względnie Związek przedsiębiorców gorzelń dostawić spirytus przedewszystkiem i bezzwłocznie c. i k. Zarządowi wojskowemu, i to: spirytus surowy po cenie 7 kop. loco stacya kolejowa, zaś spirytus rektyfikowany po cenie 8.2 kop. loco rafinerya, za stopień wiadrowy alkoholu.

W wypadku takim badać się będzie ilość i tęgość spirytusu surowego w gorzelni, zaś spirytusu rektyfikowanego w rafineryi.

Związek ma podać do wiadomości odnośnych Komend obwodowych spis osób, zajętych przy wykonaniu monopolu spirytusu i wódki. Osoby te muszą być pełnoletnie i nieposzlakowane i mają się zgłosić do odnośnej Komendy odwodowej w celu otrzymania dekretu upoważniającego (§ 4, ustęp 1 przepisu wykonawczego. Związek odpowiada za czynności i zaniedbania wszystkich organów, zaopatrzonych dekretami upoważniającymi tudzież za to, aby żadne inne osoby nie były zajęte wykonywaniem egzekutywy względem stron.

Artykuł II.

Za spirytus surowy, odebrany w myśl art. I. niniejszego rozporządzenia, ma Związek uiścić poszczególnym gorzelniom w terminie miesięcznym cenę, ustanowioną w § 2, ustęp 1 przepisu wykonawczego, przyczem służy za podstawę urzędowe zbadanie ilości i tęgości spirytusu, dokonane w rafineryi; natomiast rafineryom, które otrzymały surowy spirytus do oczyszczenia, płaci Związek w terminie wzajemnie umówionym 1 kop., tytułem kosztów rafinowania za stopień wiadrowy oczyszczonego i dostawionego spirytusu.

Artykuł III.

Związek ma oddawać handlowi spirytus i wódkę w stanie, w rodzaju i w ilościach, przewidzianych w § 4, ustęp 2 przepisu wykonawczego po cenach, które c. i k.

Jenerał-Gubernatorstwo wojskowe ustanowi na podstawie § 3, ustęp 4 tegoż przepisu i organom Związku każdorazowo do wiadomości poda.

Wiele spirytusu lub wódki w stanie oczyszczonym może przejść do handlu, oblicza się w ilości spirytusu surowego, odebranego do rektyfikacyi.

Na 100 % spirytusu surowego, odebranego do rektyfikacyi, policza się 96 % spirytusu rektyfikowanego pierwszej jakości; 4 % odpada na wszelkie zaniki (straty rafinacyjne, składowe, transportowe i przy rozlewie) i na uboczne produkta rektyfikacyjne (fuzle, etery, i t. d.).

Całkowity obrachunek zaników i ubocznych produktów rektyfikacyjnych odbędzie się po ukończeniu kampanii (§ 8 przepisu wykonawczego), mianowicie w pierwszych dniach września, albo też z dniem zwolnienia Związku od współdziałania przy wykonaniu monopolu spirytusu i wódki. Związek ma zapłacić Zarządowi wojskowemu za każdy ubytek, znaleziony przy obrachunku, a przekraczający dozwoloną miarę, należytość wynoszącą 34 kop. od stopnia wiadrowego alkoholu, do kasy c. i k. Komendy obwodowej w przeciągu trzech dni.

Uboczne produkta rektyfikacyjne (etery, fuzle, wody płóczkowe i t. d.) pozostają własnością Związku, nie wolno ich jednak przerabiać na wódkę do picia.

Spirytus lub wódka gotowe do handlu wytrzymać muszą następującą próbę:

10 części spirytusu oczyszczonego o tęgości conajmniej 95 % miesza się z 9 częściami kwasu siarkowego o ciężarze właściwym 1·84; mięszanina ta, ogrzana do września, ma pozostać bezbarwną.

Artykuł IV.

Związek ma dostawiać spirytus lub wódkę, gotowe do handlu, z rafineryi do magazynów (hurtowni), założonych przez Związek, gdzie następuje przelanie do naczyń pod dozorem organów skarbowych, w umyślnie na ten cel urządzonych rozlewniach, przyczem należy dokładnie przestrzegać postanowień § 4 przepisu wykonawczego.

Związek ma utrzymywać na składzie w magazynach stały zapas wyrobów wódczanych we wszystkich przepisanych miarach, odpowiadający bieżącemu zapotrzebowaniu.

Na etykietach, przewidzianych przepisem wykonawczym, mają być uwidocznione następujące ceny sprzedaży:

a) przy 50-stopniowej wódce:

na drewnianych naczyniach objętości 1 wiadra	23 R. 50 kop.
na flaszkach objętości 1/40 wiadra	— R. 59 kop.
na flaszkach objętości 1/20 wiadra	1 R. 18 kok.
na flaszkach objętości 1/4 wiadra	5 R. 88 kop.

b) przy 95-stopniowej wódce:

na drewnianych naczyniach objętości 1 wiadra	44 R. 65 kop.
na flaszkach objętości 1/40 wiadra	1 R. 12 kop.
na flaszkach objętości 1/20 wiadra	2 R. 24 kop.
na flaszkach objętości 1/4 wiadra	11 R. 17 kop.

Powyższe kwoty nie obejmują ceny naczynia, która ma być uwidoczniona na etykietach obok ceny napoju

Związek może oddawać spirytus lub wódkę tylko z magazynów i tylko takim handlarzom, którzy wykażą się koncesyą w myśl § 6 rozporządzenia Naczelnego Wodza armii; postępowanie Związku ma być przytem jednolite wobec wszystkich handlarzy rejonu, przydzielonego hurtowni.

Artykuł V.

Spirytusu przeznaczonego do handlu nie wolno wywozić z rafineryi do magazynów (rozlewni) przed uiszczeniem przez Związek do kasy odnośnej c. i k. Komendy obwodowej opłaty w wysokości 34 kop. za każdy, wywieść się mający stopień wiadrowy alkoholu.

Załącznik A.

C. i K. SKARBOWA SPRZEDAŻ SPIRYTUSU

Herb Państwa

w okupowanem terytoryum

POLSKI.

Spirytus 95° / 50°

.... wiadra, cena . ... R. .... kop.

cena naczynia .... " .... "

Razem . ... " .... "

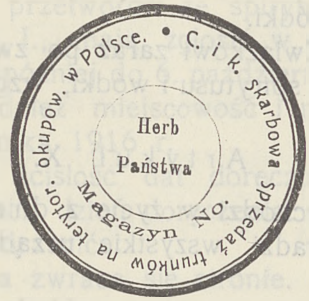
(Stampilia)

C. i K.

Magazyn spirytusu

No. ....

w ....

Ta opłata stanowi sumę ryczałtową czystego dochodu, który wpłynie do c. i k. Zarządu wojskowego.

Reszta ustanowionej ceny sprzedaży jest nieograniczoną własnością Związku, jako zwrot uiszczonej za spirytus surowy ceny, kosztów rafinowania, zaników, wydatków na transport i wszystkich innych kosztów Zarządu.

Artykuł VI.

Związek ma uskuteczniać wpłaty do c. i k. Zarządu wojskowego monetą złotą i walutą rosyjską w tych rozmiarach, w jakich pobiera ją za oddane ilości spirytusu lnb wódki.

Artykuł VII.

Związek ma przestrzegać dokładnie wszystkich ustawowych przepisów, dotyczących wyrobu i rafinowania spirytusu i wódki, przewozu, przelewu, wypłaty, prowadzenia ksiąg i rachunków, przedkładania sprawozdań i t. d., ma także na polecenie c. i k. Jenerał-Gubernatorstwa wojskowego prowadzić dalsze książki i zapiski, tudzież przedkładać sprawozdania i wykazy.

Organa c. i k. Zarządu wojskowego mogą wykonywać prawo dozoru, przewidziane w § 11, ustęp 2 rozporządzenia Najwyższego Wodza armii, nad wszystkiemi agendami Związku i jego członków.

Artykuł VIII.

Związek ma przy prowadzeniu wszystkich agend dawać pewność, że istotnie rozporządzenia Najwyższego Wodza armii z dnia 22. kwietnia 1916 r. i przepis wykonawczy c. i k. Wojskowego Jeneralnego Gubernatorstwa z 26. września 1916 r. ściśle przestrzegane będą i że wszystkie ilości spirytusu i wódki, nabyte w drodze przemytnictwa lub innych oszukańczych machinacyi, dostawione będą do urzędowego zajęcia.

Artykuł IX.

Dla zabezpieczenia wykonania wszystkich zarządzeń c. i k. Zarządu wojskowego, ma Związek dostarczyć c. i k. Wojskowemu Jeneralnemu Gubernatorstwu kaucyi w kwocie 50.000 koron i złożyć ją gotówką lub w papierach pupilarnych najpóźniej w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

C. i k. Wojskowe Jeneralne Gubernatorstwo może w razie przekroczeń nakładać na Związek, względnie na te organa jego, które winę ponoszą, kary porządkowe od 10 do 1000 rubli.

Kucya powyższa stanowi porękę za niezapłacone kary.

Za wszelkie szkody, przewyższające powyższą kaucyę a wynikłe dla c. i k. Zarządu wojskowego przez niewypełnienie przez Związek lub jego organa postanowień niniejszego rozprządzenia, ręczy Związek całym swoim majątkiem i przedsiębiorstwami spirytusowymi swych członków, dalej każdy przedsiębiorca gorzelni przynależnem gospodarstwem rolnem i innym majątkiem, w stosunku do wywiezionego z przedsiębiorstwa swego spirytusu lub wódki.

Kaucya będzie zwrócona Związkowi zaraz po zwolnieniu Związku od współdziałania przy wykonaniu monopolu spirytusu i wódki, względnie po wypełnieniu wszystkich jeszcze płynnych zobowiązań.

Artykuł. X.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. października 1916 r., o ile Związek do tego dnia zaprowadzi wszystkie urządzenia, potrzebne do wykonania monopolu.

W razie niedotrzymania tego terminu nakłada się na Związek karę w kwocie 100 rubli za każdy dzień opóźnienia, o ile Związek nie udowodni, że niedotrzymanie terminu powstało bez jego winy.

Artykuł XI.

W razie zwolnienia Związku od współdziałania przy wykonaniu monopołu spirytusu i wódki, ma Związek oddać c. i k. Zarządowi wojskowemu zapasy spirytusu i wódki, znajdujące się w rafineryach po cenie następujecj za stopień wiadrowy alkoholu:

a) za spirytus surowy w rafineryi . . . . 7 kop.
b) za spirytus rafinowany w rafineryi . . . . 8.2 kop.

Do zbycia spirytusu lub wódki znajdujących się w magazynach (rozlewniach), koncesyonowanym sprzedawcom, ustanowi się odpowiedni przeciąg czasu.

W razie zniesienia c. i k. Zarządu wojskowego w Polsce nie mają zastosowania postanowienia poprzedniego ustępu, dotyczące oddania zapasów spirytusu i wódki.

C. i k. Jenerał-Gubernator wojskowy:

Karol Kuk, w. r., zbrojmistrz polny.

183.

Dodatek.

Postanowienia, dotyczące uiszczenia opłaty dodatkowej z powodu wykonania monopolu spirytusu i wódki (§ 11 przepisu wykonawczego z 26-go września 1916 r.).

Artykuł I.

Przedmiot opłaty dodatkowej.

Zapasy spirytusu i wódki, znajdujące się w dniu 1. października 1916 r. w magazynach (hurtowniach, składach) i u handlarzy (łącznie z szynkarzami), które przeszły do wolnego obrotu z przeznaczeniem na sprzedaż, podlegają opłacie dodatkowej po 4 kop. za stopień wiadrowy alkoholu.

Artykuł II.

Uwolnienie z pod opłaty dodatkowej.

Opłacie dodatkowej nie podlegają wszystkie ilości przetworów ze spirytusu i wódki: a) wprowadzone z Monarchii austro-węgierskiej, a wyjęte z pod monopolu (§ 1 przepisu wykonawczego), dalej b) nabyte przez c. i k. Za rząd wojskowy, jak również c) będące własnością gospodarstw domowych, a nie przeznaczone do sprzedaży, dalej d) znajdujące się w magazynach i u handlarzy poniżej jednego wiadra absolutnego alkoholu.

Artykuł III.

Oznajmienie.

Osoby posiadające zapasy przetworów ze spirytusu lub wódki które podlegają opłacie dodatkowej według Art. I., mają zgłosić w przynależnej c. i k. Komendzie posterunku Straży Skarbowej najpóźniej do 6. października 1916 r. pisemnie na trzech egzemplarzach ilość i tęgość, tudzież miejscowość i miejsce przechowania zapasów, według stanu z dnia 1. października 1916 r.

Organ skarbowy ma zbadać ścisłość dat doręczonego oznajmienia i potwierdzić na wszystkich trzech egzemplarzach dzień doręczenia. Oznajmienia skrobane, poprawiane lub niekompletne należy odrzucić.

Jeden egzemplarz oznajmiena zwraca się stronie.

Artykuł IV.

Zbadanie ilości i tęgości.

Ilość przetworów spirytusu lub wódki, będących w zapasie, ustala się według rzeczywistej pojemności poszczególnych naczyń, a przy naczyniach niepełnych przez obliczenie kubiczne.

Przy naczyniach tej samej wielkości oznacza się zawartość jednego naczynia z każdej wielkości; obliczenie ilości następuje potem rachunkowo przez pomnożenie zawartości przez ilość naczyń.

Tęgość przetworów ze spirytusu i wódki, podlegających oznajmieniu, oblicza się na podstawie następujących liczb przeciętnych:

1. dla spirytusu	90 stopni alkoholu
2. dla esencyj spirytusowych	70 stopni alkoholu
3. dla rumu, koniaku, śliwowicy, wódki francuskiej . .	60 stopni alkoholu
4. dla zwykłej wódki do picia i dla	50 stopni alkoholu
innych przyrządzanych, jednak nie słodzonych wódek .	50 stopni alkoholu
5. dla likieru, rosolisu i innych wódek słodzonych . .	35 stopni alkoholu

Artykuł V.

Załatwienie oznajmienia.

Na podstawie oznajmienia następuje urzędowe zbadanie ilości i tęgości zapasów spirytusu i wódki, po myśli Art. IV.

Ilości spirytusu i wódki, sprzedane od dnia 1. października 1916 r., dolicza się do zapasów urzędownie zbadanych, natomiast pobrane z Zarządu monopolowego od tychże odejmuje. Wynik urzędowego zbadania i przypadającą opłatę dodatkową wpisuje się w równem brzmieniu do trzech egzemplarzy oznajmienia.

Strona jest obowiązana uiścić wymierzoną opłatę dodatkową w kasie przynależnej c. i k. Komendy obwodowej w przeciągu dni ośmiu i ma przedłożyć przynależnej c. i k. Komendzie obwodowej posterunku Straży Skarbowej egzemplarz oznajmienia, zaopatrzony datami zapłaty i przechować tenże do końca listopada 1916 r.

C. i k. Komenda posterunku Straży Skarbowej ma zaopatrzyć obydwa zatrzymane egzemplarze oznajmień datami zapłaty i przedłożyć po jednym egzemplarzu tychże za imiennym spisem przynależnej c. i k. Komendzie obwodowej najpóźniej do 24 października 1916 r., natomiast pozostawić u siebie trzecie egzemplarze oznajmień dla celów kontroli i dozoru zapłaty ewentualnych zaległości.

Artykół VI.

Transport.

Przetwory ze spirytusu i wódki, będące w transporcie w czasie poboru opłaty dodatkowej, ma odbiorca po przybyciu ich na miejsce przeznaczenia zgłosić przepisowo najpóźniej do dni trzech w odnośnej c. i k. Komendzie posterunku Straży Skarbowej i zapłacić przypadającą opłatę doaatkową. Do tych transportów odnoszą się również postanowienia Art. V.

Artykuł VII.

Prawo kontroli.

Osoby, podlegające opłacie dodatkowej, mają obowiązek wykazywania po koniec listopada 1916 r. poboru swoich zapasów spirytusu i wódki i znajdują się w tym względzie pod kontrolą skarbową przez powyższy okres czasu.

Artykuł VIII.

Postanowienia karne.

Jeżeli zaniedbano przepisowego zgłoszenia zapasu spirytusu lub wódki, posiadanego w dniu 1. października 1916 r., albo jeżeli ilość oznajmiona była mniejszą o 10% od znalezionej, wymierza c. i k. Komenda obwodowa karę w wysokości dwu- do czterokrotnej ukróconej opłaty dodatkowej, a zapasy niezgłoszone do dnia 6. października 1916 r. ogłasza się za przepadłe. W razie nieuiszczenia opłaty dodatkowej należy zawiesić odpowiednią karę aresztu.

Zapasy spirytusu lub wódki przepisowo zgłoszone — o ile są przedmiotem skarbowego monopolu sprzedaży napojów—można sprzedawać do włącznie 15. października 1916 r. na podstawie dotychczasowych koncesyj bez umyślnego upoważnienia.

184.

Policya ogniowa.

Poniżej ogłasza się przepisy ustawodawstwa rosyjskiego dotyczące policyi ogniowej z poleceniem jak najskrupulatniejszego ich przestrzegania.

I.

Rozporządzenie Namiestnika Królestwa Polskiego z 15. czerwca 1819 r. »O obowiązku Zarządu Miast utrzymywania kominiarzy i posiadania rekwizytów strażackich«. (Dziennik ustaw Królestwa Polskiego Tom 6—335).

Kominiarze.

§ 1. Każde miasto winno zakontraktować jednego kominiarza, który zobowiązany jest przynajmniej raz kwartalnie kominy wyczyścić i zrewidować.

§ 2. Kominiarz, który odpowiedzialny jest za nieszczęście spowodowane przez jego nieostrożność, ma po każdej rewizyi i wyczyszczeniu kominów. zdać ustny raport Burmistrzowi. Raport ten zaciągnie Burmistrz do protokołu i zarządzi co uważa za konieczne.

Rekwizyty do gaszenia w miastach.

§ 3. Miasta mają być zaopatrzone w następujące rekwizyta do gaszenia:

a) w każdym domu ma być drabina na dach, domy kryte dachówką mają posiadać urządzenie możliwiające wydostanie się do górnego komina;

b) każdy dom ma posiadać wiadro drewniane do noszenia wody, zakupno i konserwacya wiadra jest rzeczą właściciela domu;

c) każde 10 domów mają być zaopatrzone—kosztem wspólnym właścicieli—2 hakami (bosakami), kubłem, 4 ręcznemi sikawkami i jedną beczką do przewożenia wody przeznaczoną, dalej jedną drabinę, którą możnaby przenosić;

d) każde miasto musi na conajmniej 200 domów posiadać odpowiednią sikawkę i cztery beczkowozy.

Środki do zakupna rekwizytów pożarnych. — Kopanie i utrzymywanie studzień.

§ 4. Sikawki i beczkowozy mają być w miastach, które rozporządzają wystarczającymi miejskiemi funduszami, z tych funduszów zakupione; w miastach, które takich funduszów nie posiadają, mają być kupione kosztem właścicieli domów.

§ 6. Koszta kopania i konserwacyi studzien, których ilość oznacza naczelnik powiatu na podstawie liczby domów, ponoszą właściciele domów, wyłączone są tylko studnie publiczne, o ile dotychczas kosztem publicznym są utrzymywane. Budowa szopy strażackiej pokrytą zostanie z funduszów przewidzianych w § 4.

Utrzymywanie sikawek.

§ 7. Celem utrzymywania sikawek w dobrym stanie, mają kominiarze, po każdej rewizyi kominów zbadać i spróbować sikawki. Burmistrz jest odpowiedzialnym za należyte utrzymanie sikawek.

II.

Rozporządzenie Rady Administracyjnej Królestwa Polskiego z 1. września 1836 »O obowiązku zarządów gmin utrzymywać po wsiach odpowiednie przyrządy strażackie«. (Dziennik ustaw Królestwa Polskigo Tom 20—152).

Przyrządy pożarne pd wsiach.

§ 1. We wszystkich wsiach, które posiadają budynki od ognia ubezpieczone, mają być drągi (bosaki) na każde 3 domy jeden drąg (bosak), stale utrzymywane w odpowiednim stanie.

§ 2. Koszta zakupna drągów-bosaków ponoszą właściciele domów. Koszta powyższe, jak i koszta utrzymania rozdziela na poszczególnych właścicieli Wójt po poprzedniem zatwierdzeniu rozdziału przez Naczelnika powiatu.

§ 3. Forma i długość drągów-bosaków, która może wynosić od 7 do 12 łokci, odpowiadać ma stosunkom miejscowym.

§ 4. Drągi te mają być stale w stanie odpowiednim w stale oznaczonem miejscu przechowane.

III.

Ogólna organizacya gubernialna. Zbiór ustaw tom 2, wydanie z 1892 i 1912 roku.

Straże ogniowe i ogniomistrze.

§ 329. Gubernatorzy mają przestrzegać, by w miastach, które posiadają gminne straże ogniowe, mianowani byli zupełnie zaufania godni i doświadczeni ogniomistrze.

§ 653. Do zakresu działania policyi w miastach należą straże ogniowe, pod porządkowane ogniomistrzom. Budżet gminny określa stan straży ogniowej.

§ 670. Ogniomistrze mają być na podstawie ogólnych zasad mianowani, przenosieni i usuwani (Ustawa o urzendnikach państw.).

Zakres działania policyi.

§ 881. Do zakresu działania policyi należy:

17) Współdziałanie przy zabezpieczeniu przed pożarem lasów i pól, względnie przy tegoż gaszeniu.

21) Środki zaradcze przeciwko pożarom w miastach i wsiach.

22) Wstrymanie budowli domów i rozpoczęcia prac przy budowlach, magazynach, wykopaleniskach, położonych przy linii kolejowej.

23) Nadzór nad wykonywaniem i przestrzeganiem przepisów policyi budowlanej w miastach i wsiach.

§ 700. W razie dojścia do wiadomości ustnych lub pisemnych gróźb lub innych okoliczności, narażających na niebezpieczeństwo jaką miejscowość, dom lub osobę, ma właściwa władza policyjna, która o tem się dowie, natychmiast zarządzić odpowiednie środki zaradcze celem ustrzeżenia przed szkodą i odkrycia winnego.

§ 736 Powiatowa władza policyjna (obecnie c. i k. Żandarmerya) ma uważać, aby w miejscowościach, które nie posiadają stałego zarządu policyjnego, dalej w osadach, w wypadku ognia, konieczne zarządzenia natychmiast wydane zostały.

1) aby o ile możności wszędzie zaprowadzono sikawki ogniowe;

2) aby wszyscy właściciele domów, na podstawie w tym celu mających się założyć wykazów, zobowiązani zostali do jawienia się przy pożarze z wiadrem, hakiem lub siekierą, względnie, by z temi przyrządami swych ludzi wysłali.

Baczyć ma dalej na to, aby przedmioty uratowane z ognia ochronione zostały przed rabunkiem i zniszczeniem.

§ 789.

3) aby w każdej miejscowości założony został wykaz mieszkańców i by im odpowiednio ogłoszono, kto i z czem ma się jawić podczas pożaru.

§ 805. Niżsi urzędnicy policyjni (obecnie miejska policya, urzędnicy gminni) mają każdego mieszkańca jak najdokładniej pouczyć, by swój piec i komin utrzymywał zawsze w największym porządku a w razie uszkodzenia natychmiast naprawił, czyścił, by przy paleniu w piecu w chałupach wiejskich, jak również przy opuszczaniu tych chałup, zastosowana była jak największa ostrożność, by len, konopie etc., nie były suszone w domach mieszkalnych. Mają uważać, by pastuchy i podróżni pod żadnym warunkiem nie zakładali ognia przy lasach, polach, łąkach bliżej jak 2 sążnie i, by zaraz po opuszczeniu miejsca spoczynku ogień gasili.

Gdy tylko ogień wybuchnie, mają zwołać mieszkańców najbliższych wsi i zarządzić środki ku gaszeniu ognia konieczne. Po wsiach uważać mają, by nad każdą bramą uwidoczniony był rysunkowo ten przyrząd do gaszenia, z którym dany właściciel domu ma w przypadku ognia do gaszenia się stawić. Mają baczyć, aby w osadach, miasteczkach i wsiach było jak najwięcej sikawek i innych przyrządów strażackich.

IV.

Ustawa o zabezpieczaniu przed przestępstwami. (Zbiór ustaw tom XIV, wydanie z 1890 r.).

Obowiązki właściciela domu w razie wybuchu ognia.

§ 303. Właściciel domu, względnie zarządca domu jest bezwarunkowo zobowiązany w razie wybuchu pożaru zawiadomić o tem najbliższą wartę policyjną, aż do przybycia straży ogniowej mają być wszystkie konieczne zarządzenia w celu ugaszenia ognia wydane.

Zakładanie ognia na drogach, w lasach, etc.

§ 304. Zabronione jest zakładanie ognia na większych drogach lnb innych miejscowościach w oddaleniu 2 sążni od lasów i krzaków, od zasianego lub zebranego zboża i siana, od łąk i ogrodów jarzywnych, mostów albo jakichkolwiek innych budynków. Przy opuszczeniu ogniska, należy je bezwarunkowo zagasić.

185.

Karty tożsamości osoby i paszporty do podróży.

I.

1. Karty tożsamości osoby wystawia Komenda obwodowa tylko na podstawie podań pisemnych albo protokołów (przypomnień urzędowych).
2. Podania o wystawienie karty tożsamości osoby należy wnosić w urzędzie gminnym stałego miejsca zamieszkania.
3. W podaniu (protokole) należy przytoczyć:

Imię i nazwisko, zawód, przynależność państwową (dla przynależnych do którejś miejscowości obszaru okupowanego: Królestwo Polskie), religię, miejsce zamieszkania i miejsce pracy lub zatrudnienia, dalej rys (opis właściciela) a mianowicie: dzień i rok urodzenia, wzrost, oczy, włosy, szczególne znamiona, znajomość języków.

W razie, jeżeli na żądanie strony spisuje się protokół w urzędzie gminnym, należy te szczegóły w nim przytoczyć.

4. Urząd gminny stwierdza podania strony na podstawie odpowiednich dowodów i umieszcza na podaniu lub protokole swe potwierdzenie.
5. Potwierdzone podanie przedkłada Urząd gminny Komendzie obwodowej, która wystawia kartę tożsamości osody.
6. Ważność karty tożsamości wynosi sześć miesięcy.
7. Zwraca się uwagę, iż karta tożsamości osoby służy po myśli § 2 rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z dnia 25. sierpnia 1915 Dz. rozp. Nr. 35 do ułatwienia obowiązku wylegitymowania się, może zatem po za wypadkami, w których posiadanie jej jest wyraźnie przepisane (np. jako legitymacya do podróży w obszarze okupowanym) zastąpiona być innymi wiarygodnymi dokumentami.

II.

1. Paszporty do podróży (przepustki graniczne wystawiane przez Komendę obwodową) wydaje się również tylko na podstawie pisemnych podań (przypomnień urzędowych). Podania należy wnosić w Komendzie obwodowej.
2. Do podania należy dołączyć fotografię wiernie oddającą rysy właściciela. Używane lub przestarzałe fotografie zostaną odrzucone.
3. W podaniu należy przytoczyć: imię i nazwisko, zawód, przynależność państwową, religię, miejsce zamieszkania, miejsce pracy lub zatrudnienia, następnie rys (opis właściciela) a mianowicie: dzień i rok urodzenia, wzrost, twarz, włosy, oczy, usta, nos, szczególne znamiona i znajomość języków.

Powyższe szczegóły jak też i okoliczność, że

a) starający się o paszport jest rzeczywiście tą osobą, którą przedstawia fotografia i

b) w odnośnej miejscowości stale mieszka. lub też wykonywa swoje zatrudnienie lub zawód, muszą być przez przynależny urząd gminny na podaniu potwierdzone.

W razie, jeżeli do podania dołączono paszport lub ważną kartę tożsamości osoby, albo też jeżeli starający się o paszport znany jest osobiście w Komendzie obwodowej i powyższe daty w odpowiedni sposób udowodni, odpada potrzeba przedkładania tego potwierdzenia.

4. W podaniu musi być ściśle określony powód i cel podróży. Powód podróży musi być dokładnie uzasadniony. Nieścisłe wzmianki jak: w interesach, sprawach familijnych, do lekarza i t. d. nie są dostateczne.

5. Należytość stemplowa od paszportu wynosi 10 K., i musi bez wyjątku być uiszczona.

6. Czas ważności paszportu odpowiada zasadniczo powodowi podróży, nie może jednak przekraczać trzech miesięcy.

7. Jako osoby towarzyszące mogą być dopisane tylko dzieci poniżej 14 lat.

III.

1. Przy wystawianiu poświadczeń na podaniach o papiery legitymacyjne w szczególności, o ile chodzi o stałe miejsce zamieszkania, lub też o stwierdzenie miejsca pracy, lub zatrudnienia odnośnej osoby, ma Urząd gminny postępować z największą sumiennością i ścisłością i wystawiać takie potwierdzenia tylko w niewątpliwyah wypadkach. Za prawdziwość odnośnego potwierdzenia są naczelnicy gmin osobiście odpowiedzialni.

2. Podania o wystawienie wszelkich dokumentów legitymacyjnych są wolne od stempla.

3. Dokumenta legitymacyjne, których ważność skończyła się, muszą być przed wystawieniem nowych zwrócone.

IV.

Karty tożsamości osoby, paszporty i przepustki graniczne wystawiane przez Komendę obwodową będą począwszy od dnia 1. listopada 1916 w drodze przynależnego posterunku c. i k. Żandameryi, który ma zaopatrzyć wszystkie dokumenta legitymacyjne w odcisk prawego palca wskazującego (w braku wskazującego palca, w odcisk prawego palca średniego, gdyby zaś ten brakował, lewego palca wskazującego, względnie, w razie braku tegoż, lewego palca średniego) właściciela dokumentu.

Właściciele dokumentów przedtem wystawionych mają zaopatrzyć je przed 1. listopada b. r. we wspomniany odcisk palca.

186.

Rozporządzenie Naczelnego Wodza armii z dnia 20. września 1916,

o podwyższeniu należytości pocztowych.

§ 1. Od 1. października 1916 począwszy ustanawia się należytości pocztowe dla wewnętrznego obrotu c. i k. obszaru okupacyjnego w Polsce jak i w obrocie z c. i k. obszarem okupacyjnym w Serbii, Albanii, Czarnogórą, Austryą, Węgrami i Bośnią i Hercegowiną jak następuje:

1. Listy:

Za list do 20 g. . . . . ,	15 h.
za każdych dalszych 20 g.	5 h.

2. Karty korespondencyjne:

Za pojedynczą kartę korespondencyjną lub każdą część podwójnej karty korespondencyjnej, a mianowicie:

a) za kartę korespondencyjną, wydaną przez zarząd pocztowy z wydrukowanym znakiem pocztowym . . . . 8 h.

b) za inne knrty . . . . 10 h.

3. Druki:

Za każdych 50 g. (najwyższa waga 2 kg.) . . . . 3 h.

4. Próbki towarowe:

Za każdych 50 g. (najwyższa waga 350 g.) . . . . 5 h.
najmniej jednak . . . . 10 h.

5. Przesyłki mieszane (składające się z druków i próbek towarowych):

Za każdych 50 g. (najwyższa waga 2 kg.) . . . . 5 h.
najmniej jednak . . . . 10 h.

6. Należytość wpisowa:

Dla każdej przesyłki . . . . , ... 25 h.

7. Listy wartościowe:

a) należytość jak za list polecony o równej wadze;
należytość wartościowa:
za każdych 300 K. podanej wartości lub początkowej części tejże . . 10 h.
całkowita należytość za list wartościowy wynosi jednak najmniej , , 60 h.

8 Pakiety: —

do 5 kg. . . . . 80 h.

9. Przekazy pocztowe:

Należytość składa się:

a) z należytości zasadniczej . . . . 15 h.
za każdy przekaz,

b) z należytości wartościowej . . . . 5 h.
za każdych 50 K. lub początkowej części tychże.

10. Pakiety obciążone zaliczką:

Należytości przy nadaniu:

a) należytość jak za przesyłkę równorzędną bez zaliczki;

b) należytość za okazanie . . . . 10 h.

Należytości w razie wykupna zaliczki:

Za przesłanie ściągniętej kwoty pobiera się zwyczaną należytość przekazową. Potrąca się ją od kwoty zaliczkowej.

11. Należytość awizacyjna:

Za doręczenie przekazu pocztowego lub awiza na list polecony, wartościowy lub pakietu . , ... 5 h.

12. Za uwiadomienie o niedoręczalności pakietów:

Należytość wynosi . . . . 25 h.

Należytość tę należy uiścić przy doręczeniu zawiadomienia.

13. Za upoważnienie wypłaty:

z powodu zaginięcia przekazu i t. p.
Należytość wynosi . . . . 25 h.
którą uiścić należy przy zgłoszeniu zaginięcia i t. p.

14. Za dochodzenie:

o należytem doręczaniu przesyłki za rewersem . . . . 25 h.
Należytość tę należy uiścić w chwili żądania wdrożenia dochodzeń.

15. Należytość cłowa:

za oclenie przez pocztę:
za każdy pakiet . . . . 25 h.
za każdą przesyłkę poczty listowej . . . . 5 h.

§ 2. Należytości te mają zastosowanie tylko dla tego rodzaju przysyłek, które w relacyach na wstępie wymienionych każdocześnie są dozwolone.

§ 3. Dla dopuszczonych przesyłek poczty listowej w obrocie z Niemcami i Generalnem Gubernatorstwem Warszawskiem obowiązują te same należytości. Należytość przekazowa w obrocie z Niemcami i Generalnem Gubernatorstwem Warszawskiem wynosi . . . . 25 h. za każdych 50 K. lub początkowej części tychże.

E. Nr. 13609/1. **187.**

Obwieszczenie

Obrót kartoflami.

C. i k. Wojsk. Jenerał Gubernatorstwo rozporządzeniem E. V. Nr. 84479 z 11 października 1916 wydało w uzupełnieniu rozporządzenia E. V. Nr. 81.586 z 15. września 1916 następujące postanowienia:

1) Cena maksymalna (a więc nie podstawowa) wynosi 5 K. 50 h. za 100 kg. na miejscu produkcyi (pole lub folwark.) Cena ta obowiązuje aż do nowego zbioru 1917.

2) Za kartofle dostarczone do 20. listopada 1916 wypłaci centrala dla obrotu produktami rolnymi w Lublinie, premię w wysokości K. 1. 50 za każde 100 kgr. Po dniu 20. listopada premie te nie będą wypłacane.

3) Uprawnionymi do zakupu kartofli w okupacyi są: Centrala dla obrotu produktami rolnymi w Lublinie, c. i k. Zakłady i Oddziały wojskowe przebywające w obrębie c. k. wojskowej Jeneralnej Gubernii i nakoniec Komitety aprowizacyjne miast Kielce, Radom, Lublin, Piotrków, Noworadomsk.

Instytucye powyższe maią prawo żądania sprzedaży kartofli po cenie K. 5 50 na mejscu produkcyi z dodatkiem premii K. 1. 50 przed 20. listopada (czyli razem po 7. K. za 100 kg.). W razie odmowy sprzedaży przez producenta zarządzi się po zbadaniu sprawy przez c. i k. Komendę okręgową zajęcie i przymusowy odbiór kartofli z wykluczeniem premii.

4) Po dokonanej sprzedaży którejkolwiek z wyżej wymienionej instytucyi otrzymuje producent piśmienne potwierdzenie sprzedaży. O ileby kartofle nie były zabrane przez kupującego do dni 14 od dnia sprzedaży, umowa kupna gaśnie i producent ma prawo i jest obowiązany po upływie tego terminu sprzedać towar innej uprawnionej do zakupna instytucyi.

Ad E. Nr. 14362/16. 188.

Obwieszczenie.

w sprawe użycia mieszkańców okupowanego obszaru do prowzorycznej służby przy c. k. straży skarbowej.

Rozporządzeniem M. V. P. Op. Nr. 66390/16 zezwoliła c. i k. Naczelna Komenda Armii na użycie dalszych dobrowolnie się zgłaszających mieszkańców okupowanego obszaru do pomocniczej służby przy straży skarbowej po poprzedniem wyszkoleniu przy c. i k. Komendzie straży skarbowej generalnego Zarządu Gubernialnego w Lublinie.

Warunki przyjęcia żgłaszających się prócz fizycznego uzdolnienia są następujące:

a) zupełne władanie językiem polskim w mowie i piśmie (władający także językiem niemieckim mają pierwszeństwo)

b) odpowiednia inteligencya

c) dotychczasowe zachowanie się bez zarzutu,

d) wiek od 18 do najwyżej 32 roku życia.

e) posiadanie ciepłego koca (deki), dobrego i ciepłego odzienia i takiegoż obuwia, które należy przynieść ze sobą,

f) wreszcie zobowiązanie się zapomocą własnoręcznie napisanego i podpisanego rewersu do najmniej dwuletniej służby i poddania się przez ten czas wszystkim dyscyplinarnym i sądowo karnym przepisom obowiązującym straż skarbową.

C. i k. Zarząd wojskowy może jednak przyjętego każdego czasu bez podania powodów ze służby zwolnić.

Małoletni mają się wykazać pisemnem zezwoleniem ojca (opiekuna), które musi być przez gminę potwierdzone.

Przyjęci otrzymają tytułem poborów:

1) każdoczesne relutum etapowe (obecnie dziennie) . . .	3 K 90 h
2) tytułem żołdu dziennie	2 K 74 h
3) tytułem dodatku polowego dziennie	1 K 20 h

płatne od 10 do 10 dni z góry.

Przy pełnieniu czynności służbowych po za miejscem służbowym nie przyzna się jednak tymże o połowę większego relutum etapowego.

Oprócz tego otrzymają przyjęci odzienie a to: 1 płaszcz, 1 bluzę, 1 spodnie, 1 czapkę i parę obuwia.

Kompletenci reflektujący na tę posadę mają sie zgłosić osobiście w c. i k. Komendzie obwodowej w Biłgoraju w biurze Referenta spraw skarbowych i tamże przedłożyć pisemną prośbę przy dołączeniu metryki urodzenia, poświadczenia przynależności, świadectw szkolnych i świadectw moralności.

E. Nr. 12794/1. 189.

Obwieszczenie

Wskutek rozporządzenia c. i k. Jen. Gub. wojsk. Nr. 16624/16 z 2 października 1916 r. zarządzam co następuje:

Wszelki wywóz z okręgu obwodu biłgorajskiego wszelkiego gatunku bydła rzeźnego, rogatego, owiec, kóz, baranów, koni, świń i cieląt bez względu na wiek jest wzbroniony.

Zabrania się wystawiania paszportów bydlęcych dla zwierząt wyżej wymienionych na wywóz tychże z obszaru c. i k. Komendy obwodowej biłgorajskiej.

Przekraczający powyższe zakazy będą karani na zasadzie rozporządzenia Nacz. Wodza Armii z 19/8. 1915 Nr. 30 grzywnami do 2000 koron lub aresztem do 6 miesięcy.

Obok kary pieniężnej względnie aresztu ulegną konfiskacie zwierzęta przeznaczone do wywozu z obszaru Komendy obwodowej.

Wyjątków od powyższych zakazów udziela Komenda obwodowa w Biłgoraju.

E. Nr. 4518/45.

190.

Obwieszczenie

dotyczące wydania myśliwskiej i wojskowej broni, amunicyi, i innej wojskowej własności.

Wzywa się ponownie ludność obwodu, aby natychmiast oddała posterunkom żandarmeryi wszelką broń palną bez względu na to, czy się rozchodzi o wojskowe albo myśliwskie gwery, rewolwery, pistolety, patrony, łuski do patronów, pociski artylerzyckie w całości lub kawałkach, środki wybuchowe (proch i dynamit) kapsle i zapalniki, szable, lance, bagnety, narzędzia do szańców, przedmioty jak: siodła, trenzle, gurty, rzemienie, tornistry, worki, wszystkie mundury i bieliznę wojskową, buty, drut od telefonów i wszelkie druty mosiężne i miedziane, konie, wojskowe wozy, koła, uprząż, działa, maszynowe gwery i tychże części składowe, słowem wszystko, co stanowi wojenny materiał rosyjskiej, austro-węgierskiej i niemieckiej armii bez względu nato, czy te rzeczy pozostawili nasi albo nieprzyjacielscy żołnierze, czy się rzeczy te od nich nabyło, albo znalazło.

Każdy, kto nie posłucha tego wezwania i ostrzeżenia, również każdy kto o tem wie, że ktoś inny takie rzeczy posiada i tego nie doniesie władzy bezpieczeństwa będzie po myśli §§ 327, 328 u. k. w. doraźnie sądzony i na śmierć skazany, o ile prawne wymagania zajdą.

Gdyby postępowanie doraźne ze względu na wymogi prawne miejsca nie miało, będzie każdy, kto broń amunicyę, albo środki wybuchowe bez pozwolenia nosi, albo przechowuje po myśli § 2 rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z 8./3. 1916 D. R. № 51 za zbrodnię więzieniem od 6 miesięcy do lat pięciu i karą pieniężną do 10.000 koron, jak również każdy kto świadomie o przechowywaniu takich przedmiotów nie doniesie lub sam materyał wojskowy nie wyda w policyjniekarnem postępowaniu aresztem do 6 miesięcy, względnie karą pieniężną do 2.000 koron ukarany.

191.

Sanitarne przepisy dla piekarń.

Ponieważ istniejące piekarnie nie odpowiadają wymogom sanitarnym, wydaje się natępujące przepisy celem przestrzegania:

1) Piekarnia nie może służyć za mieszkanie lub sypialnię.

2) W całym zakładzie powinna panować czystość, - ściany i powały piekarni mają być gładko wapnem wyprawione i przynajmniej raz na 6 miesięcy bielone.

3) Podłogi muszą być z twardego, łatwo czyścić się dającego materyału i bez dziur, w których może się gromadzić pył mączny i w których mogą się wylęgać robaki mączne, karakony, stonogi i t. p.

4) Piec piekarniany musi być czysto utrzymywany, by pieczywo nie było zanieczyszczone popiołem.

5) Stoły do wyrabiania ciasta muszą być gładkie i tak ustawione, by podczas roboty był do nich wolny przystęp ze wszystkich stron. Po robocie należy je zmyć dokładnie gorącą wodą. To samo odnosi się i do koryt.

6) Kominy piekarnia muszą być wyższe od dachów domów sąsiednich w promieniu 50 metrów.

Co do porządku w piekarni zarządza się co następuje:

7) Aby zapobiedz zbieraniu się prochu mącznego, odpadków ciasta i rozczynu, należy codziennie obmyć troskliwie ściany, pcdłogi, stoły i wszelkie przy pieczeniu używane narządzia.

8) Robotnicy przy robocie mają być czysto ubrani.

9) Pieczywa nie wolno składać na dziedzińcu, na podłodze w przejściach lub mieszkaniu

10) Zatrudnieni przy wyrabianiu ciasta robotnicy mają przed rozpoczęciem roboty umyć dokładnie ręce wodą z mydłem, do czyszczenia nosa mają mieć czystą chustkę.

11) Pomietło do czyszczenia pieca piekarskiego umieszczone ma być na hakach ściennych horyzontalnie,—nie wolno wkładać do wody lub kłaść na podłodze. Szczotkę zmieniać należy dwa razy tygodniowo, wodę w putni codziennie.

12) Robotników cierpiących na zaraźliwe lub wstręt wzbudzające choroby nie wolno zatrudniać w piekarniach.

Przekrocznia powyższych zarządzeń karane będą przez c. i k. Komendę obwodową grzywnami do 2000 koron, względnie karą aresztu do 6 miesięcy.

Nadto zarządzi się ewentualnie zamknięcie odnośnego lokalu przemysłowego.

192.

Kurs pieniądza.

Według rozporządzenia c. i k. Jen. Wojsk. Gub. w Lublinie, J. № 18357-16, wydanego w myśl rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z dnia 1 września 1916 № 113096 obowiązuje od dnia 1 września 1916 w całym austr.-węg. obszarze okupacyjnym i na terenie operacyjnym następujący kurs pieniędzy.

1 rubel (w monecie srebrnej, niklowej, bronzowej lub papierowej = 2 kor. 75 h. czyli 1 korona = $36\frac{1}{2}$ kop. = 2 zł. p. $6\frac{1}{2}$ kop.

Zarazem nadmienia się, że władze ces. niemieckie w obszarze okupowanym ustanowiły od 1 września 1916. kurs rubla (srebrnego lub papierowego) na 1 m. 90 fen.

Stellvertreter·

des k. u. k. Kreiskommandanten:

Socher mjr. m. p.

7) Aby zapobiedz zbieraniu się prochu mącznego, odpadków ciasta i rozczynu, należy codziennie obmyć troskliwie ściany, podłogi, stoły i wszelkie przy pieczeniu używane narzędzia.

8) Robotnicy przy robocie mają być czysto ubrani.

9) Pieczywa nie wolno składać na dziedzińcu, na podłodze w przejściach lub mieszkaniu.

10) Zatrudnieni przy wyrabianiu ciasta robotnicy mają przed rozpoczęciem roboty umyć dokładnie ręce wodą z mydłem, do czyszczenia nosa mają mieć czystą chustkę.

11) Pomiotło do czyszczenia pieca piekarskiego umieszczone ma być na hakach ściennych horyzontalnie, — nie wolno wkładać do wody lub kłaść na podłodze. Szczotkę zmienić należy dwa razy tygodniowo, wodę w kadzi codziennie.

12) Robotników cierpiących na zaraźliwe lub wstręt wzbudzające choroby nie wolno zatrudniać w piekarniach.

Przekroczenia powyższych zarządzeń karane będą przez c. i k. Komendę obwodową grzywną do 2000 koron, względnie karą aresztu do 6 miesięcy.

Nadto zarządzi się ewentualnie zamknięcie odnośnego lokalu przemysłowego.

192.

Kurs pieniądza.

Według rozporządzenia c. i k. Jen. Wojsk. Gub. w Lublinie, J. № 18357-16, wydanego w myśl rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z dnia 1 września 1916 J. № 13576 obowiązuje od dnia 1 września 1916 w całym austr.-węg. obszarze okupacyjnym i na terenie operacyjnym następujący kurs pieniędzy.

1 rubel (w monecie srebrnej, niklowej, bronzowej lub papierowej) = 2 kor. 75 h. czyli 1 korona = 36 4/11 kop. = 2 zł. [illegible]

Zarazem nadmienia się, że władze cesarsko niemieckie w obszarze okupowanym ustanowiły od 1 września 1916 kurs rubla (srebrnego lub papierowego) na 1 m. 90 fen.

Stellvertreter

Des k. u. k. Kreiskommandanten:

Socher mjr. m. p.